

เลือกที่จะมอง

>>> ความสุขไม่ได้อยู่ที่เราครอบครองมากแค่ไหน แต่อยู่ที่เรามองถึงนั้นอย่างไร <<<

ตั้งแต่ห้าห้าขึ้นฟ้าสาบ สายฝนยังคงพัดค้างแรมกับชาวกรุงตลอดทั้งคืน เสมือนเพื่อนที่จากกันนาน

คิดถึงจึงมาหาพูดคุยกันครั้งก่อนคืน ตื่นมาเห็นน้ำรั่วซึมในบ้าน อุปกรณ์รองไว้น้ำเกือบจะเต็ม พอเข้ามาเช็ดข้าวสาร เต็มไปด้วยคำว่า ฝนถล่มกรุง น้ำท่วมกรุง ความทุกข์มาเยือน เห็นแล้วก็รู้สึกที่ว่าเรายังโชคดีกว่าอีกหลายคน หากจะมองว่าที่ฝนตกหนักหนาสาหัสเช่นนี้ คนกรุงจะได้ตระหนักรู้ว่า เป็นเพราะอะไร และเป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่จะต้องช่วยกัน หาโซโยนให้ผู้ว่า..คนเดียว คงเป็นไปได้ เราต้องช่วยกันมอง ช่วยกันแก้ไข ในชีวิตคนเราก็เช่นกัน อย่ามองสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเพียงด้านเดียว บางทีแม้ใคร ๆ จะมองว่าทุกข์ อาจจะความสุขตามแบบของเราก็ได้

สาวชาวใต้หัวนี้หนึ่ง เป็นโรคสมองพิการแต่กำเนิดไม่สามารถเคลื่อนไหวตามปกติ และพูดไม่ได้ แต่ด้วยความมุ่งมั่นและศรัทธา เธอสามารถเรียนจบปริญญาเอกจากสหรัฐฯ เธอไปบรรยายในที่ต่างๆ เพื่อให้กำลังใจและช่วยเหลือผู้อื่น ครั้งหนึ่ง เธอรับเชิญไปบรรยายด้วยการเขียน มีนักเรียนคนหนึ่งตั้งคำถามว่า ท่านอยู่ในสภาพนี้โดยกำเนิด แล้วท่านไม่รู้สึกน้อยใจหรือ? ท่านมองตัวเองอย่างไร? คำถามอันละเอียดอ่อนนี้ สร้างความตะลึงแก่ที่ประชุมไม่น้อย ต่างเกรงว่า คำถามนี้จะทิ่มแทงจิตใจของเธอ ปรากฏว่า เธอหันหน้าไปยังแผ่นกระดาน เขียนตัวหนังสืออย่างไม่สะทกสะท้าน เธอหันหน้ายิ้มให้ผู้ร่วมประชุม แล้วเขียนข้อความต่อ

1.ฉันน่ารักมาก 2.ฉันเรียนยาวสวยดี 3.คุณพ่อคุณแม่รักฉันจัง 4.พระเจ้าประทานรักแก่ฉัน 5.ฉันวาดภาพได้ ฉันแต่งหนังสือได้ 6.ฉันมีแมวที่น่ารัก และ.....ขณะนั้น ที่ประชุมเงียบกริบ ไม่มีเสียงพูดจาใดๆ เธอหันกลับมามองดูทุกคน แล้วเขียนคำสรุปบนแผ่นกระดานว่า ฉันมองแต่สิ่งที่ฉันมี ไม่มองสิ่งที่ฉันขาด

เสียงปรบมือดังสนั่นในที่ประชุม ทศนคติเชิงสุนิยมและบทพิสูจน์ของเธอเพิ่มกำลังใจแก่ผู้คนมากมาย ข้อเขียนเธอมีพลังมาก “ฉันมองแต่สิ่งที่ฉันมี ไม่มองสิ่งที่ฉันขาด” การที่เราจะให้อะไรใครได้นั้น เราต้องเห็นคุณค่าในสิ่งที่เรามี แล้วเราจะให้คนอื่นอย่างมีคุณค่าและงดงาม

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com/>